

den Lejlighed, der er fremkommet, om man saa vil, partimæssige Udtalelser. Selve det radikale Parti har paa sit Program en Udtalelse, der ganske vist er kort, men ikke til at tage fejl af. Den staar i det saakaldte Odense-Programs Afsnit 4 og lyder i al sin Korthed saaledes: Forsikring mod vedvarende Arbejdsudygtighed indføres. Jeg har ikke kunnet læse dette anderledes, end at man der er enig med det, som Flertallet i det Folketingsudvalg, jeg nævnede, har udtalt, at man skal fortsætte i det Spor, Sygeforsikringen har angivet, saa at Følgerne af den vedvarende Arbejdsudygtighed, som man med et fremmed Ord kalder Invaliditet, skulle afhjælpes derigennem, at der indføres Forsikring.

Det kunde ikke falde mig ind at komme ind paa Enkeltheder vedrørende Sagens Ordning. Det er nu heller ikke nødvendigt overfor det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), for jeg kunde høre, at han har haft Lejlighed til at læse den foreløbige Betænkning, der foreligger for Udvalget, saa han ved udmærket god Besked. Andre ærede Medlemmer, som ikke have haft den Lejlighed, ville naturligvis være interesserede i at faa noget nærmere at vide, men saa længe Betænkningen ikke er afgiven, føler jeg mig ikke foranlediget dertil, og det vilde ogsaa tage alt for lang Tid. Jeg vil da kun i al Almindelighed sige, at det er en fuldstændig Misforstaaelse, naar baade det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) have ment, at det vilde være at paalægge en Kopskat, at man vilde paalægge Befolkningen en Skat paa op mod 20 Mill. Kr. om Aaret for paa den Maade at sætte Selvforsørgelse i Stedet for Alderdomsunderstøttelse. Enhver Forsikring kræver Indbetaling af Præmier, men det er ikke det samme som Skat. Jeg har en Følelse af, at ærede Medlemmer have sat sig i Hovedet, at man vil paalægge enhver at betale et vist Beløb aarlig, for at Staten, Samfundet, paa den Maade skal faa et vist Antal Millioner aarlig til Udbetaling til visse Personer, der paa Grund af Ulykkestilfælde, Sygdom eller Alder blive arbejdsudygtige. Saaledes er det slet ikke, man siger ikke: Nu skal enhver i Befolkningen betale et vist Beløb, 20 Kr. eller, som det ærede Medlem fra Langeland nævnede, 24 Kr., for at man paa den Maade kan faa det Antal Millioner, der skal til for at kunne foretage Udbetaling til alle dem, der blive Invalidere. Hvis Forholdet var det, havde de ærede Medlemmer Ret i, at det var en Skat og

en Kopskat, men det er der slet ikke Tale om. Jeg ved ikke, om nogen af de ærede Medlemmer, der — og det er antagelig mange — have tegnet Forsikring, Ulykkes- eller almindelig Forsikring, mener, at det er en Skat. Nej, man betaler en vis Præmie, ligesom i en Sygekasse eller Arbejdsløshedskasse, for at have den Udsigt, at hvis man kommer i en bestemt Situation, har man Ret til et bestemt dagligt, ugentligt eller maanedligt Beløb. Men det er ikke en Skat, i saa Fald var al Sygeforsikring og Livsforsikring en Skat. Nej, det er en Præmie, de paagældende betale for at faa den Ydelse, der i Henhold til Vedtægterne for en saadan for hele Landet fælles Forsikring er tilsikret dem.

Saa vil man maaske sige — og det vilde vel navnlig de to ærede Medlemmer af det radikale Parti, som ikke kunne fragaa, at de ogsaa have Forsikringen for den vedvarende Arbejdsudygtighed paa deres Program, sige —: Ja, men vi tale kun om den Arbejdsudygtighed, der kommer inden det 60de Aar, for vi have et andet Sted i vort Program noget om, at vi skulle beholde den nuværende Alderdomsunderstøttelse. Ja vel, jeg indrømmer, at man kan ordne Sagen for alle de Invaliders Vedkommende, der endnu ikke ere fyldte 60 Aar, gennem Forsikring, jeg tror blot, at det er upraktisk, og at de paagældende ville sige: Hvis vi blive Invalidere f. Eks., naar vi ere 55 Aar, ville vi sætte Pris paa, saa længe vi leve, at kunne faa den os i Henhold til vor Forsikring tilkommende aarlige Ydelse, altsaa det, vi skulle have i Kraft af vore indbetalte Præmier, det ville vi sætte Pris paa at kunne beholde, saaledes at vi ikke den Dag, vi fylde 60 Aar, skulle falde ind under Alderdomsunderstøttelsesloven og derfor kun faa det, som den paagældende Kommunalbestyrelse skønner er nødvendigt i hvert enkelt Tilfælde. Dette, at man siger: Vi regne alle dem, der have naaet en bestemt Alder, for Invalidere og kalde det hele Invaliditetsforsikring, bryder slet ikke Princippet. Det er efter min Opfattelse det for de paagældende mest behagelige, og med Hensyn til den aarlige Præmie, der skal betales, og det, de kunne faa aarligt, bliver Forholdet nøjagtigt det samme, naar man forudsætter, at det offentliges Tilskud skal være det samme. Det siger sig selv, at hvis man fra det offentliges Side vil yde det samme Antal Millioner, kan man fordele dette Antal Millioner som en ren Understøttelse til dem, der ere over en bestemt Alder, det være sig 60 eller 65 Aar, men saa maa altsaa de paagældende